

EL BOULEVARD
PER Jordi Bosch

Dissabte passat va celebrar-se una insòlita i notable activitat gironina. Tenia a veure amb la cavalcada dels Reis Mags. A Girona arriben amb l'ajuda dels Manaies, perquè hi ha molta feina, no ho poden fer sols. La trobada de dissabte passat era d'un grup de gironins que han tingut l'encàrrec per part dels Manaies de fer que al Rei Blanc, al Ros i al Negre no els falti de res quan son entre nosaltres. Són gironins que representen la ciutat i és tot un honor ser designat per aquesta tasca. A mi em va correspondre tractar amb el Rei Negre, el rei Baltasar, a la cavalcada del 2008. Crec que Sa Majestat va quedar satisfet amb els meus serveis. Una de les millors experiències de la meua vida.

El sopar de dissabte era un dels actes dels 75 anys dels Manaies, la Confraria de Jesús Crucificat que entre la passada setmana Santa i la vinent commemora al llarg d'un any la seva fundació. Hi ha hagut actes públics amb un pregó inaugural de **Joaquim Nadal**, exposicions tant de fotografies de la seva trajectòria –amb un magnífic catàleg– com de miniatures al seu castrum de Sant Lluc, obert a la ciutat perquè hagi contemplat també les seves vistoses indumentàries que sempre té a punt en **Ramon Boix**, que segueix la tradició artesana de la seva família. La cavalcada de Reis d'enguany, una mena de sessió de teatre al carrer a les darreres dècades, serà especialment lluïda aquest proper cinc de gener, atès que serà transmesa en directe per TV3.

Els manaies són avui una de les icones populars de la ciutat de Girona i de les seves tradicions. Lluny queda la seva fundació, l'any 40, per un grup de gironins que volgueren recuperar la processó desapareguda quinze anys abans. Entre d'altres fou decisiu un gironí clau en les vessants culturals de la ciutat, el llibreter i editor **Joaquim Pla Dalmau**. He llegit al diari magnífics articles d'**Enric Mirambell**, cronista de la ciutat sobre els manaies. El seu origen es troba en uns habitants de la Vall de Sant Daniel, que des del segle XVIII fins al 1930 eren encarregats d'escortar la processó, un encàrrec que sembla que es passava de pares a fills. També en els Manaies hi ha una extraordinària tradició de continuïtat familiar. De fet recordo en la meua joventut una certa po-

Els Manaies, d'aniversari

Determinants en la supervivència de la processó i modernitzadors de la cavalcada de Reis, que enguany serà retransmesa per TV3

ANIOL RESCLOSA

lèmica per poder sortir a la formació i formar part dels Manaies, la manera en què s'obtenien les puntuacions que permetien desfilat, gent que d'una manera una mica escandalosa es llogava la plaça sense renunciar a ser-ne el titular oficial, en definitiva moltes dificultats perquè gent mes jove i amb moltes ganes de participar i de quedar bé ho fessin. Algunes panxes notables amb poc aspecte de legionaris els barraven el pas.

Crec que una de les claus que la processó hagi tingut continuïtat i que avui, sàpiga com-

binar respectuosament una tradició popular i una celebració religiosa són els canvis que van abordar els Manaies i van aconseguir traslladar a tota la processó a partir de mitjans dels setanta. L'església del postconcili no casava gaire amb aspectes que a vegades es consideraven folklòrics d'una processó decadent i cada cop amb menys participants. Algunes comunitats cristianes de Girona arribaven a convocar sessions de pregària a la mateixa hora que desfilava la processó. Després de la mort de **Franco** la processó gironina va entrar en clara decadència, va veure també com coincidía amb manifestacions com les de les vagues de paletes. Duríssimes. Hi havia gent que volia sortir absurdament escortats per la policia. Altres no volien fer-ho en solidaritat amb els vaguistes. Crec que la transformació dels Manaies en una entitat més oberta a noves generacions de gironins, amb mes activitats culturals al llarg de l'any, obrint la seva seu a Sant Lluc, més transparents en el sistema per desfilat etc. va ser decisiva perquè la processó no acabés desapareixent. També va saber transformar en una autèntica representació la cavalcada de Reis que, en algunes altres ciutats, sembla un aparador d'El Corte Inglés.

El pes dels Manaies, des del punt de la vista de la manifestació tradicional i cultural, ho es gairebé tot a la processó de Girona. La seva solemnitat en desfilat i fer les figures, la melodia dels pífirs, aquella mena de so que qualsevol gironí reconeixeria fos quin fos l'indret del món on l'escoltés i sobretot aquell moment final en què els manaies puguen per les escales de la Catedral davant el silenci respectuós dels assistents. Ningú s'ho hauria de perdre. El bisbe **Soler** em va convidar a contemplar aquella escena commovedora no des de baix, com tots els gironins que tenen la sort de fer-se un lloc a la plaça de la Catedral, sinó unes passes darrere seu, des de dalt, l'any que se'm va fer l'encàrrec de pronunciar el pregó de la Setmana Santa de Girona. **Joan Ribas** va publicar un cop un article a *Presència* on deia que probablement **Joaquim Ruyra** va començar a escriure «La Fi del món a Girona» després de veure arribar la processó. No li faltava raó. L'escena és colossal.

PAP
DIU

Fran
► fcrus

CO
IFI

E

visionar
pronost
parlar, a
tradam
erupcio
cina per
nòmic
curiosa
gades».
relacion
dem. De
nya, el n
D'això ja
bloc con
les profè
és adver
el i selec
tot per o
predicci
fora de l
compra
les pens
auguren
què, com
mengen
català. P
prat tots
de mena
va de l'a
Carta M
il·lustrac
cia de l'a
Cauran
continua
res de l'E
mol és e
deixa int
va preve
reixerien
mes, que
parlar a
més de d
endavan